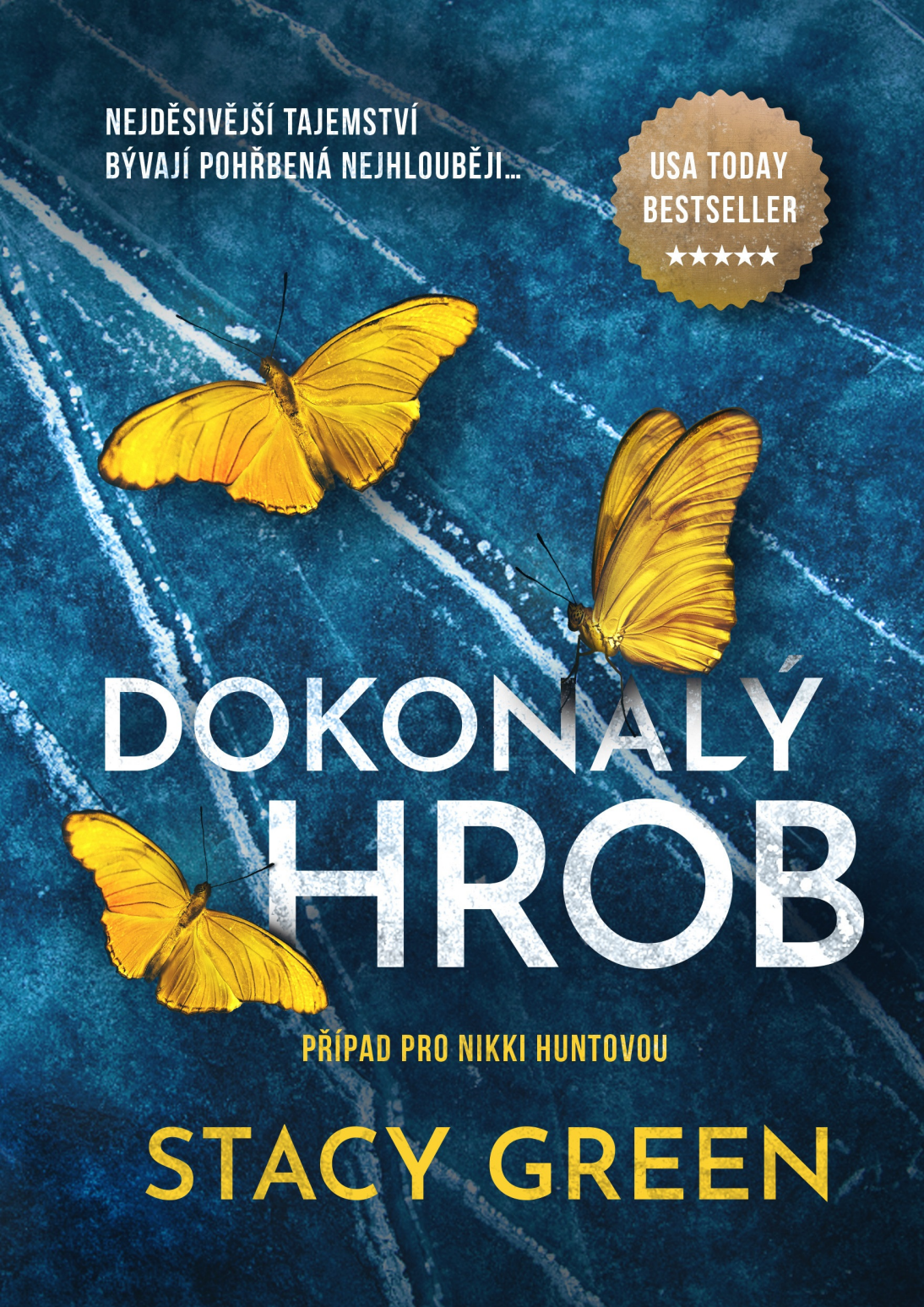

NEJDĚSIVĚJŠÍ TAJEMSTVÍ
BÝVAJÍ POHŘBENÁ NEJHLOUBĚJI...

USA TODAY
BESTSELLER

★★★★★

DOKONALÝ HROB

PŘÍPAD PRO NIKKI HUNTOVOU

STACY GREEN

**DOKONALÝ
HROB**

**KNIHY STACY GREEN
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS**

Nikki Huntová

Dívky ve sněhu
Dokonalý hrob

Připravujeme

Ztracení andělé

DOKONALÝ HROB

STACY GREEN

PŘELOŽILA MARKÉTA JANSOVÁ

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno ve Velké Británii pod názvem *One Perfect Grave* v roce 2021 u Bookouture (divize nakladatelství Storyfire).

Copyright © Stacy Green, 2021

Translation © Markéta Jansová, 2024

Cover & Book Design © Martin Stehlík, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-612-5 (pdf)

*Všem policejním složkám i soukromým osobám,
které neúnavně pátrají po pohřešovaných dětech.*

PROLOG

Prodíral se závějemi a sníh mu padal do bot. Těžký zimní kabát se mu vzdouval pod nápořem ledového větru. Tolik se bál.

Viděli ho?

Nevěděl, co si počít ani kam jít. Mohl klidně dělat jakoby nic. To mu vždycky šlo, dokonce i když matka odpadla a lednice zela prázdnotou.

Musel se vrátit pro pomoc.

Ale bál se. Co když ho chytí?

Neměl na vybranou.

1. KAPITOLA

Čelní sklo Michellina auta bičoval zledovatělý sníh. Rozmrazovače dělaly, co mohly, přesto stěrače nestíhaly udržovat okno čisté. Po dvouproudové silnici jela, co nejpomaleji to šlo, a doufala, že zapnutá přední světla ji upozorní na možné náledí. Domů už to měla jen necelých deset kilometrů, ale ten nejrizikovější úsek ji teprve čekal.

Mosty zamrzají jako první. Slova jejího otce, řidiče nákladáku, která jí vštěpoval, když si dělala řidičák. Vlivem prázdného prostoru pod nimi do sebe mosty nemohou vtáhnout tolik tepla jako silnice. Pokud se však Michelle chtěla dostat domů, neměla jinou možnost než to vzít přes most Valley Creek.

Proč jenom na tu schůzku s přítelem dnes jela? Ve zprávách o počasí sice říkali, že sněhová bouře udeří až po půlnoci, ale odkdy byl na předpovědi spoleh?

Na displeji telefonu svítila zpráva od její znepokojené matky.

Už jedeš?

Michelle nehodlala pouštět volant jen proto, aby odepsala. Mohla dát vědět, že vyjíždí, ale nechtěla rodičům přidělavat starosti s tím, jestli v pořádku dorazí.

Přísahala by, že začalo sněžit rychleji. Stěrače rozhodně moc nepomáhaly.

Michelle měla srdce v kalhotách. Most byl přímo před ní. Zrychlil se jí tep, zato rychlost na tachometru klesla. Když jede pomalu a nebude zprudka brzdit, zvládne to.

Už zdolala skoro půlku mostu, nohu jen zvolna položenou na pedálu. Táta jí vloni na podzim koupil nové gumy. Vzorek byl ještě dost zachovalý na to, aby k silnici pořádně přilnul.

Michelle teď litovala, že si nechala kabát na sobě. V autě bylo jako v sauně. V očích ji štípal pot. Už se skoro dostala za most. To nejhorší snad měla za sebou.

Sundala jednu ruku z volantu a otřela si vlhkost z očí. Auto se následkem její aktivity hnulo, ale Michelle to ustála a úspěšně se ocitla na druhé straně mostu. Opřela se na sedadle, vydechla úlevou a uvolnila se.

Už jen pár kilometrů a je doma. Šlápala na plyn a mírně zrychlila.

Temné zledovatělé plochy si všimla, až když bylo pozdě. Když se vůz začal otáčet po vlastní ose, sešlápala brzdy, přesně jak ji to učili, ale nezareagovala dost rychle. Paže měla natažené a rukama svírala volant, zatímco se auto řítilo ze silnice do strouhy.

Náhle jako by se zastavil čas. Michelle trhla volantem doprava, aby to nenapálila čelně do země. Předkem se zabořila do závějí a vůz zastavil. Michelle sebou prudce trhla doprava.

Zalapala po dechu a sundala ruce z volantu. Kam se poděl její telefon? Odepnula si pás a hledala mobil, který nakonec našla zaklíněný mezi sedadlem a dveřmi spolujezdce, naštěstí nepoškozený.

Na okamžik se jí rozostřilo vidění. Zatřásla hlavou a uvědomila si, že se vysypalo čelní sklo. S telefonem v ruce prudce rozrazila dveře a padla do sněhu. Plazila se od auta pryč po směru záře předních světel. Klekla si na všechny čtyři a pokoušela se trochu vzpamatovat, ale v hlavě jí tepalo a nedokázala uvažovat

jasně. Telefon ukazoval nulový signál. Nemohla si vzpomenout, zda tísňové volání funguje i bez něj, a tak se donutila vstát a přidržel mobil ve vzduchu v naději, že na něm přibude alespoň jedna čárka.

Vtom se zarazila a krev jí ztuhla v žilách. Ruce se jí třásly a pohledem ulpívala na hrůzostrašném výjevu před sebou. Stiskla tlačítko nouzového volání.

„911, jak vám můžeme pomoci?“

„Sjela jsem ze silnice,“ zalykala se. „Do strouhy.“

„Jste zraněná?“

„Ne. Tedy, aspoň myslím. Ale... něco tu je.“

„Udějte svou polohu.“

Michelle se sunula vpřed a doufala, že ji jen šálí zrak.

Chvíli jen nevěřicně zírala.

„Jste tam, slečno? Udějte polohu.“

„Kousek za mostem Valley Creek na staré Stagecoach Road. Jsem tady ve strouze. Musí sem přijet policie.“

„Zástupce šerifa je na cestě,“ řekla spojovatelka. „A záchranka taky.“

Hrozilo, že na místě omdlí. „Záchranka asi nestačí. Je tu moc krve a...“

Michelle omdlela dřív, než stihla spojovatelce popsat scénu před sebou. Dvě mrtvoly pod mostem v tratolišti krve. Jednou z nich byl malý chlapec zčásti pokrytý ledovkou...

2. KAPITOLA

Nikki se do spánku vkradl hit kapely Led Zeppelin „Misty Mountain Hop“. Rozlepila oči a převalila se na bok, ale nemohla si hned vzpomenout, kam dala telefon. Zašátrala ve tmě a nechtěně ho shodila z bezdrátové nabíječky. Tiše zanažďovala a ještě v polospánku vylezla z postele. Mobil našla na zemi vedle nočního stolku, ale nestihla hovor přijmout.

„Krucí.“ Volalo jí nějaké neznámé číslo. Nikki zalezla zpátky do postele a čekala, jestli volající zanechá vzkaz. Pípnutí se ozvalo akorát ve chvíli, kdy jí spadla víčka a začala dřímat. Znovu se s povzdechem posadila a přehrála si zprávu.

„Agentko Huntová, tady Ron Reynolds, zástupce šerifa okresu Washington. Šéf je teď u jedné ošklivé nehody, ale vím, že jste také zapojená do vyšetřování případu Kellan Rhodes. Mám tady dvě těla. Jedno bude asi dítě, ale není snadné se k nim dostat a čekáme na příjezd soudní lékařky.“

Zástupce ve vzkazu zanechal své telefonní číslo a Nikki mu ihned zavolala zpět.

„Reynolds.“

Nikki zavřela oči pod nápořem emocí. Devítiletý Kellan zmizel po škole před dvěma dny. Nikki se to dozvěděla ze zpráv, tak jako všichni ostatní, ale protože byla tou dobou zrovna ve městě,

nabídla pomoc s pátráním. Tušila, že policie nebude vědět co dřív – první hodiny takových případů byly naprosto stěžejní, aby pohřešovaného našli ještě živého. Musela se hodně držet, aby si případ nevzala kompletně na starost – od toho tu byli jiní –, ale už toho začínala litovat. „Tady agentka Huntová. Jak to myslíte, že není snadné se k tělům dostat? Vidíte obličej?“

„Ne, agentko. Jsou hluboko ve strouze. Přivolaní záchranáři potvrdili, že jsou po smrti. Vypadá to na dospělého ženu a dítě, ale bližší ohledání provede až soudní lékařka. Čekám, až se šerif ozve, ale jestli je to Kellan –“

„Kde to je?“ přerušila ho Nikki. Pokud druhé tělo patřilo ženě, byl tím dítětem téměř určitě Kellan. Posledních pár dnů se slilo ve změt nekonečně dlouhých hodin pátrání po Kellanovi a jeho matce Daně.

„Valley Creek, ten starý kamenný most. Je to na –“

„Stagecoach Road.“ Nikki se do rodného Stillwateru v Minnesotě vrátila teprve nedávno, ale tenhle most byl dějištěm nejedné středoškolské pařby.

„Jedte jižně po Stagecoach,“ nabádal ji Reynolds. „Zásahové vozy nemůžete minout. Je to pořád dost namrzlé, ale sypače už pracují. Mělo by to být průjezdné.“

Nikki zástupci poděkovala a slíbila, že na místo činu přijede co nejdříve. Zvažovala, že zavolá Millerovi, ale pak tu myšlenku zavrhl s tím, že už je nejspíš na cestě.

„Třeba to nejsou oni,“ zašeptala Nikki nahlas. Věděla, že šance je mizivá. Jak velká byla pravděpodobnost, že se najdou jiná těla ženy s dítětem?

Ucítila jemný dotek prstů na zádech. „Děje se něco?“ Roryho zastřený hlas ještě tížil spánek. Po dvou dnech nepřetržité práce se uchýlila k Rorymu, aby si trochu odpočinula. Alespoň se mohla pár hodin prospat.

„Musím jít,“ řekla Nikki. „Našla se těla, která by mohla patřit Kellanovi a jeho matce.“

Rory se posadil a vzal ji kolem pasu. „Fakt?“

Stáhlo se jí hrdlo a oči se zalily slzami. „Zatím nevím, ale musím tam jet.“

Nikki odhrnula přikrývku, vstala a šla se obléct. Měla u Roryho pár věcí, takže si vzala čisté džíny a teplý vlněný svetr.

„Chceš tam hodit?“ nabídl se Rory.

Zacuchané vlasy projela kartáčem. „To nejde.“

Rory ukázal na temné okno. „Slyšíš, jak tam leje? Silnice bude v příšerném stavu.“

„To zvládnou. Vyslali tam sypací vozy.“

Nikki rozsvítila v koupelně a rychle si vyčistila zuby. Po dvou hodinách spánku si připadala ještě unavenější než předtím. Byla bledá a pod očima se jí rýsovaly temné kruhy.

Rory se opřel o futra a vlnité vlasy měl rozčuchané. „Vím, že to zvládneš. Ale byl bych klidnější, kdybych tě tam mohl vzít. Už proto, že jsi z toho tak špatná.“

Objala ho kolem vypracovaného pasu a políbila tetování na jeho obnažené hrudi. „Budu v pořádku. Přece nebudu brát své-
ho kluka na místo činu.“

Pobaveně se ušklíbl. „Tvého kluka? Tohle teď jsem?“

Posledních několik týdnů měla Nikki jako v mlze. Chtěla si od Roryho držet odstup, zatímco jeho bratr, který si odseděl dvacet let za vraždu jejích rodičů – za čin, který nespáchal – si zvykal na znovunabytou svobodu. A zatímco Mark přísahal, že Nikki odpustil, jakou v jeho zatčení sehrála roli, protože ona sama byla obětí, jeho rodiče jí pořád nemohli přijít na jméno. Málem vyletěli z kůže, když jim Rory řekl, že spolu chodí. Rozhodně neměla v úmyslu Toddovým ještě víc ublížit, a tak Rorymu poskytovala potřebný prostor. Naštěstí ji zaměstnávala hromada případů a nekonečná byrokracie. Být bez něj jí však připadalo těžší, než čekala.

„Možná.“ Ještě Roryho nepředstavila své pětileté dcerce a neřekla o něm ani bývalému manželovi. „Ale teď musím běžet.“

Přitáhnul si ji k sobě a vášnivě ji políbil. „Hlavně jed' opatrně.“ „Zapomínáš, že jsem holka z minnesotského venkova a na zamrzlých silnicích jsem jako doma. Zvládnou to.“

Stále ještě padal déšť se sněhem, když Nikki přijížděla po staré silnici. Reynolds říkal, že těla se našla na dně strmé strouhy nedaleko potoka Valley Creek. Byl to typický venkov se značnými rozestupy mezi domy, takže na silnici člověk sotva dohlédl a ve tmě se stávala prakticky neviditelnou. Většina venkovských komunikací v této oblasti, tuto nevyjímaje, sloužila jako trasy pro dostavníky. Vzhledem k řídké zástavbě a chabému osvětlení to musely být pro pasažéry dostavníku pořádné nervy, když se modlili, aby je někdo nepřepadl.

Na silnici to klouzalo méně, než čekala, především díky vrstvě posypu, do které se pneumatiky pěkně zabořily. Blikající světla vozů záchranných složek nešlo ve všudypřítomné šedi přehlédnout a Nikki se zkroutil žaludek.

Před osmačtyřiceti hodinami se pokoušela sledovat večerní zprávy, od kterých se jí Rory snažil všemožně rozptýlit. Nikki se nakonec podvolila, ale jen dokud hlasatel neoznámil, že došlo k upozornění přes výstražný systém pro dítě v ohrožení AMBER. Pár vteřin nato už jim vibrovaly telefony. Výstražný systém informoval o tom, že Kellana unesla jeho biologická matka, která nedávno definitivně přišla o nárok na opatrovnictví ve prospěch Kellanovy tety a strýce. Nikki ihned zavolala Millerovi. Její dcera trávila víkend s otcem a Nikki chtěla být s Rorem. Nakonec však volné dny vyplnili tím, že se v lesích a polích brodili závějemi a hledali pohřešovaného chlapce. Nikki sice vypomáhala jen jako dobrovolník, ale Miller ji přesto zasvětil do případu Kellanova zmizení.

Dana Rhodesová přišla o opatrovnictví před třemi lety z důvodu drogové závislosti. Šestiletého Kellana se ujali Andersonovi, jeho teta se strýcem, kteří se ho od té doby pokoušeli adoptovat.

Dana se po pobytu v léčebně a následném setrvání v chráněném domě pokoušela přesvědčit soud, že se dokáže o Kellana postarat, jenže pozitivní test na drogy ji připravil o poslední možnost opatrovnictví získat. Nikki věděla, že Dana od té doby Andersonovy několikrát konfrontovala a dvakrát před chlapcovým únosem ji spatřili v parčíku před jeho základní školou. V den Kellanova zmizení viděli svědci nedaleko domu Andersonových Danin starý Volkswagen Beetle, ale nikdo to auto nedokázal najít, třebaže byli v pohotovosti všichni policisté v okruhu sto kilometrů.

Nikki se na řešení případu nijak nepodílela, ale Miller chtěl přesto znát její názor na Danin způsob uvažování. Pokud věděla, tak Dana nikdy neohrozila synovu bezpečnost. Dana ze všeho vinila svou sestru a švagra, ale nikdy jim nevyhrožovala, ani u sebe nenosila zbraň. Přestože nic nepoukazovalo na to, že by chtěla synovi ublížit, mohla mu neúmyslně uškodit svou závislostí na drogách a nevyzpytatelným jednáním. Nikki se sevřel žaludek, když se za poslední zatačkou objevil most.

Úřad šerifa vyhradil severní část cesty pro vozidla hromadného zásahu.

Nikki zaparkovala auto za hlídkový policejní vůz. Zapnutá přední světla vrhala děsivé světlo na kovové zábradlí a hlubokou strouhu. Nechala běžet motor, aby pak nemusela škrabat přední sklo.

Opatrně vystoupila na štěrkovou cestu. Její boty byly na tohle počasí jako dělané, přesto nehodlala nic riskovat. Červenou zimní čepici si narazila pořádně přes uši a pomalu se došourala ke kovovému zábradlí. Z pohledu dolů k místu činu se jí zatočila hlava. Muselo to být nejméně pět metrů a zamrzlý potůček připomínal tenounkého hada. Kousek od potoka už stálo nainstalované osvětlení, takže valná část místa činu šla dobře vidět.

Soudě podle stop od pneumatik řidička ztratila kontrolu nad řízením, proletěla zábradlím a zřítíla se dolů. Pád zřejmě uspíšila několikahodinová vrstva zledovatělého sněhu. Toyota Rav

se zastavila až o velký strom. Ostře žluté stojánky s čísly vedly hluboko ke strouze a dál do tmy a vytyčovaly trasu pravděpodobně krvavých stop. Jak se tam ale měla Nikki dostat, aniž by si zlámala vaz?

Vysoký, urostlý zástupce zvedl ruku na pozdrav. Nikki ho poznala z jednoho z předešlých případů v okrese Washington. „Díky, že jste tady, agentko Huntová.“

„Rádo se stalo.“ Nikki se rozhlédla po mostě. „Z úřadu soudní lékařky zatím nikdo?“

Reynolds zavrtěl hlavou. „Mají podstav a je neděle večer. Nebo spíš pondělí ráno.“

Než stihla Nikki odpovědět, bliknul za ní další pár světel. Nikki se otočila k Millerovu SUV, které zaparkovalo přímo za jejím džípem. Miller byl povýšen na úřadujícího šerifa okresu Washington poté, co jeho předchůdce musel odejít do předčasné penze.

Miller vystoupil ze svého velkého vozu a nasadil si čepici. Sněhové vločky mu zasypaly snědou tvář. „Tebe jsem tu nečekal, agentko Huntová.“

Reynolds si odkašlal. „Zavolal jsem ji, když jsem viděl místo činu, pane. Předpokládal jsem, že oceníte její pomoc, když se předtím zapojila do pátrání.“

Miller přikývl a zeptal se Nikki: „Je to Kellan?“

„Nevím.“ Chtěla dodat, že hluboko uvnitř už pravdu zná, a bylo zřejmé, že Miller to vidí stejně. „Teprve teď jsem přijela. Reynolds?“

„Není jim vidět do tváře a s těly jsme nehýbali,“ vysvětlil Reynolds. „Je u nich ještě jeden strážník. Soudní lékařka by měla dorazit co nevidět.“

„Dobrá,“ řekl Miller. „Kdo je našel?“

Reynolds ukázal na rozmlácené bílé auto na dně ve škarpě. „Řidička se jmenuje Michelle Chowová. Má otřes mozku a je trochu potlučená. Jela pomalu, ale pak začala brzdit a na ledu

sklouzla přímo dolů. Od auta až k místu nálezu těl se táhne krvavá stopa. Jakmile Michelle spatřila nohy, ohlásila to.“ Pohlédla na Millera. „Máte tu nějakou výstroj? Bez pořádného jištění se dolů nedostanete.“

Miller otevřel kufr svého SUV. Uvnitř měl úhledně složené outdoorové vybavení všeho druhu. Podal Nikki dvě trekingové hole, což byly v podstatě vysoce odolné vycházkové hůlky se širšími konci a speciálním madlem. Rukojeť připomínala násadu na zahradní hadici, takže by šla nejspíš nastavit, ale Nikki si s tím poradila, aniž by musela měnit velikost. Miller vzal druhý pár holí a zaklapnul kufr.

„Musí to být oni, Nikki.“ Oči měl podlité krví.

Nikki znala Millera teprve krátce, ale v lednu spolu vyřešili náročný případ. Měl přibližně stejně staré děti jako Kellan a Nikki věděla, že jeho smrt bude vnímat jako osobní selhání. Vzala ho za paži. „Mrzí mě to.“

„Mě taky.“

„Zůstaňte tady, Reynoldsi, a počkejte na soudní lékařku. V autě mám ještě jedny hole, kdyby byly třeba.“

Reynolds ukázal na vzdálenější část kovového zábradlí. „Támhle jsem to posolil. Je to trochu schůdnější. Jděte po krvavé stopě. Těla se nachází zhruba sto metrů od starého mostu.“

Miller se dolů vydal jako první. „Drž ty hole jakoby před sebou. Neboj, unesou tě.“

Nikki se krátce pomodlila a začala nejistě scházet kopec. Hole byly vyrobené z odolného titanu, přesto se bála, že jí jedna z nich podjede a ona se pak začne kutálet za ní. Vydechla úlevou, když se konečně zdárně dostala dolů. „Ještěže to voziš s sebou.“

„S rodinou máme tyhle zimní aktivity rádi.“ Miller ukázal na rozmlácené auto. „Měla kliku, že skončila jen s otřesem mozku. Tady je ta krvavá stopa.“

Prostor kolem starého mostu už dříve prohledali a policejní psi nezachytili stopu ani Kellana ani jeho matky. Několik vteřin

jen tiše šli a prodírali se křovím. Zasněžené trny praskaly jako větvičky, zatímco si Nikki v hlavě promítala včerejší pátrání. Starý kamenný most přes Valley Creek se nacházel asi jen kilometr daleko od domu Andersonových, a třebaže byl po léta uzavřený, děti si na té polorozpadlé stavbě rády hrály. Nikki s Millerem a další zhruba desítkou dobrovolníků to tady celé pečlivě prohledali. Našli několik lahví od piva a cigaretových špačků, které svědčily o mládežnických večírcích, ale po Kellanovi ani památky.

Ve stínu reflektorů se rýsovaly obrysy klenutého kamenného mostu, který připomínal starobylý hrad. Jeho podstava unesla sotva pěši a drsné zimy ho rozežíraly dál.

Nikki se rozbušilo srdce, když opodál zahlédla pár nohou. Kolem těl se utvořila menší kaluž krve a dítě leželo na boku mezi ženínyma nohama, schoulené do pozice plodu a s hlavou opřenou o její hrud'. Modrá zimní bunda, která zakrývala horní část těla dítěte a ženinu hlavu, obrostla jemnou vrstvou ledu, stejně jako chlapcovy obnažené ruce.

Nikki v krku páčila slova, která pronesla: „To je Kellanova bunda. Jeho teta říkala, že je nová.“

Zlatě lesklé logo na spodní straně chlapcových tenisek Nike se zřejmě zalesklo ve světle auta, takže řidička pochopila, že někdo ve strouze je. Nikki si uměla živě představit, jak ta mladá žena v šoku a s otřesem mozku pomalu kráčí k místu činu. Bude to chtít roky terapie.

Hlídal tam mladý strážník, bílý jako stěna, s důkazními sáčky v podpaží. „Šerife Millere, agentko Huntová. Nechtěl jsem s tou bundou hýbat, dokud nepřijdete.“

Nikki tušila, že spíš nechtěl vidět, co pod tou bundou je, a nemohla se mu divit.

Miller si sundal zimní rukavice a vklouzl do páru latexových. Nikki následovala jeho příkladu.

„Někdy tuhle práci fakt nenávidím,“ brblal Miller, když sáhnul pro bundu.

Nikki se obrnila před návalem emocí, ale už cítila, jak se jí do očí derou slzy. Skoro si vyčítala, že se k tomu pátracímu týmu vůbec připojila. Místo činu pro ni nebylo žádnou novinkou, ale ke Kellanovi měla trochu moc blízko. Byl jen o pár let starší než její dcera a za svůj krátký život už si toho vytrpěl dost.

Ze silnice by si těl nikdo nevšiml. Ležela by tu ještě celé týdny, kdyby ta dívka nebourala. Dana se s Kellanem vtěsnila do malého prostoru mezi hromadou cihel z mostu a velkým spadlým dubem. Dana seděla opřená o strom s Kellanem mezi nohama. Ruce měla položené vedle těla dlaněmi vzhůru a v levé zůstal ležet univerzální nůž. Deset centimetrů dlouhé řezné rány na obou zápěstích zapříčinily, že vykrvácela. Povrchy ran pokrývaly krůpěje ledu. Kellan ležel Daně na hrudi se zakrvácenou růžovou šálou kolem hlavy. Dana měla tvář zabořenou do jeho temene, jako by ho líbala do vlasů. Kellanův krk pokrývala zatvrdlá krev.

„Ta šála bude asi její,“ usoudil Miller. „Nejspíš se snažila zastavit krvácení.“

„Že by tedy nehoda?“

Kellan působil drobounkým a zmrzlým dojmem. V posledních okamžicích svého života musel být pořádně vydešený. Nikki byla ráda, že mu obličej zakrývá sníh. „Tohle nedává smysl. Jestli spáchala sebevraždu, tak si dala zatraceně dost práce s tím, aby schovala své tělo.“

„Velmi mírně řečeno.“ Na místo činu dorazila soudní lékařka. Doktorka Blanchardová postavila černou tašku do sněhu a povzdychla si. „Omlouvám se za zpoždění. Mám další dva vyšetřovatele s ostatky na neprůjezdných silnicích. Horší noc si k úmrtí vybrat nemohli.“

Doktorka Blanchardová byla první soudní lékařkou afroamerického původu v Minnesotě a patřila mezi špičky ve svém oboru. Její nálezy tvořily klíčovou součást případu zmizelých dívek, na kterém Nikki s Millerem společně pracovali, a nepochybně udělá maximum i proto, aby zjistila, co se stalo Daně a Kellanovi.

Blanchardová si navlékla rukavice a poklekla vedle těl. Daniny rány prosvítily ostrým tužkovým světlem. „Čeho si na těchto ranách všimnete jako první?“

„Čistý řez,“ odpověděl Miller. „Až do tepny.“

„Vřetenní tepna je zcela narušená,“ potvrdila Blanchardová. „Zřejmě začala přímo v místě, kde měříme puls, a pokračovala skoro až k lokti, bezmála deset centimetrů.“ Blanchardová pozvedla Daninu štíhlou bezvládnou ruku.

Nikki si klekla vedle doktorky a snažila se nedívat na Kellana. „Ani známka po zaváhání. Jak rychle by vykrvácela?“

„Z takhle hluboké rány? Dost rychle, dokonce i když mrzne.“

„Většina sebevražedných pokusů tohoto druhu končí neúspěchem, protože dotyčný neřízne dost hluboko nebo netrefí to správné místo,“ poznamenala Nikki. „A i když si dotyčný skutečně přeje zemřít, zhatí mu to pud sebezáchovy.“

„Možná už zase brala drogy,“ podotkl Miller. „Matro by ji otupilo vůči bolesti.“

Doktorka Blanchardová sáhla na Daniny tváře. „Nezdá se, že by zase užívala. Plet vypadá celkem zdravě, až na ty jizvičky z dřívějších. Ani vyhublá není. Ale pro jistotu provedeme toxikologický rozbor.“

„Mrkněte i na vlasy,“ požádala ji Nikki. „Chci vědět, jestli užívala od chvíle, kdy přišla o opatrovnictví Kellana.“

„Není problém. Zkusím pak popohnat výsledky.“ Blanchardová se přesunula na druhou stranu Danina těla a zblízka zkoumala hlubokou ránu. „Tahle je stejně dokonalá jako ta první. Což znamená, že musela ustát bolest, když se bez sebemenšího zaváhání zařízla až do tepny. Muselo nastat silné krvácení a postupný šok, ale tahle rána je skoro stejná jako ta první. Což je prakticky vyloučené.“

„Jak dlouho myslíte, že je po smrti?“ chtěl vědět Miller.

„Poměrně krátce,“ odpověděla Blanchardová. „Je tu dost dlouho na to, aby trochu zmrzla, ale ne úplně. A ještě jí ani nezačala tuhnout krev.“

Lékařka si povzdychla a tiše se pomodlila, než se přesunula ke Kellanovi. Jemně mu otočila hlavu a Nikki i Miller ustoupili o krok vzad.

Oči měl zavřené a kůži barvil výmluvný nazelenalý odstín, hlavně kolem nosu a úst.

„Bože.“ Nikki se otřásla hrůzou. „Musel umřít už dřív.“

Blanchardová přikývla a opatrně zahýbala jeho končetinami. „Až ho vysvléknu a uvidím rozsah promodralosti, budeme vědět víc, ale zdá se, že posmrtná ztuhlost už ustoupila.“ Smetla ledovou vrstvu, která se utvořila na Kellanových oděvech. „Je prochladlý, ale zase ne zmrzlý na kost. Po pitvě budu chytřejší, na první pohled se mi nicméně zdá, že ho po smrti přechovávali v místě s regulovanou teplotou.“

Blanchardová opatrně sejmula růžovou šálu a vložila ji do důkazního sáčku, který jí podal znepokojený strážník.

Lékařce na nose přistála vložka sněhu, když se jemně dotkla zaschlé krve na chlapcově krku. Otočila mu hlavu tak, aby lépe viděla stranu, na které ležel.

„Na nějaké závěry je samozřejmě ještě brzo, ale vypadá to, že se udeřil do hlavy – nebo ho někdo něčím praštil – a následkem toho zemřel.“

„A napadá vás čím?“

„Bez rentgenu to nelze odhadnout.“

„Dá se alespoň říct, jestli upadl a o něco se praštil, anebo to bylo cizí zavinění?“ zeptal se Miller.

„Zatím můžeme jen hádat,“ odpověděla Blanchardová, „všchno bude jasné, teprve až prozkoumáme lebku. Něco se možná ukáže na rentgenu, ale budu muset snímky zkonzultovat s forenzním antropologem.“

Dana měla ještě pořád kabelku zavěšenou na rameni. „Mohla byste se jí podívat do tašky?“ požádala lékařku Nikki.

Blanchardová stáhla tašku Daně z ramene. „Telefon a hoto-vost. Žvýkačky a krabička cigaret. Zapalovač tu nevidím.“ Podala kabelku Nikki.

Nikki vyndala Danin mobil. Odklopila ten prastarý model a povzdychla si. „Baterie je vybitá.“

„Na to číslo se snažíme dovolat od chvíle, kdy Kellan zmizel,“ konstatoval Miller. „Tyhle staré telefony v sobě mají GPS. Věděli bychom, kdyby ho zapnula, takže musel být vybitý už od pátku.“

Nikki si od strážníka vzala důkazní sáček a vložila telefon dovnitř. „Budeme k němu muset sehnat nabíječku.“ Znovu se podívala do kabelky. „Kde má klíč od auta?“

„V kapse u kabátu,“ řekla Blanchardová.

„Po autě ani stopy.“ Miller pohlédl na Nikki. „Musela sem přijít po stezce, nejspíš sjela po náspu vedle mostu. Našli jsme jen stopy po sněžném skútru a pár šlápot. Snad se na ně Courtney bude ochotná podívat, až se rozední.“ Podrbal se na bradě a pohlédl na Nikki. „Vlastně uvítám pomoc, jestli máš s týmem čas. Reynolds udělal dobře, že ti zavolał.“

Miller byl šerifem jen dočasně a Nikki se přiznal, že neví, zda o tu práci stojí. Nikki si lámala hlavu s tím, jak mu nabídnout pomoc FBI, aniž by to vypadalo, že pochybuje o jeho schopnostech. „Jasně. Zavolám Liamovi a Courtney, aby co nejdřív přijeli.“

Nikkin tým tvořili zvláštní agent Liam Wilson a vrchní forenzní expertka Courtney Hartová. Oba žili v oblasti Minneapolis-St. Paul a vzhledem ke stavu silnic jim to do okresu Washington zabere dvojnásobek času.

„Moji lidé zajistí nůž a obsah kabelky, abychom sejmuli otisky prstů,“ prohlásil Miller.

Kellan byl devítiletý chlapec průměrného vzrůstu, ale jeho matka byla tak drobounká, že měla jen o pár čísel víc než on. „Nevěřím, že ho sem Dana donesla sama. Ještě ke všemu, když to tak klouže,“ přemítala Nikki.

Mladý strážník si odkášlal a ukázal na opačnou stranu mostu. „Támhle je násep uhlazenější a ne tak prudký. Jako by se tam někdo na něčem sklouznul.“

„Jako na saních?“ zeptala se Nikki.

„Spíš na bobech,“ odpověděl strážník.

„A měl Kellan takové?“

„To si nemyslím,“ odpověděl Miller. „Jeho děda je truhlář. Vyrobil mu takové ty klasické sánky. Viděl jsem je u nich, když jsme to tam prohledávali.“

„Takže by tam zůstaly spíš rýhy,“ přemítala Nikki. „Prohledal Reynolds ten starý most?“

„Chtěli jsme,“ odpověděl strážník. „Totiž, dělali jsme, co se dalo.“

„Tam je to krkolomné i bez náledí. Za denního světla budeme schopni zvládnout víc.“ Nikki se kousla do spodního rtu, zatímco přihlížela tomu, jak doktorka Blanchardová ohledává těla Dany Rhodesové a jejího syna. Zнала Blanchardovou dost dobře na to, aby věděla, že si nepotrpí na dohady, ale stejně se zeptala. „Doktorko Blanchardová, můžete mi potvrdit své podezření, že Dana si zápěstí nepodřízla sama?“

Blanchardová se postavila a podívala se na Nikki pohledem plným vážnosti. „Ano, to můžu.“

Nikki už víc slyšet nepotřebovala. Přesvědčila snad Dana někoho, aby je sem vzal, podřízl jí zápěstí a pomohl jí zemřít? Anebo byla sama jednou z obětí?

3. KAPITOLA

Nemocnice Lakeview prošla od svého založení před více než sto lety už nejednou rekonstrukcí, ale márnice zůstávala i nadále v bezútěšném suterénu. Jakožto traumacentrum třetího stupně nemocnice sloužila k akutní péči a nevelká márnice sestávala z menší místnosti o půltuctu chladicích jednotek. Doktorka Blanchardová prováděla pitvy v laboratoři v St. Paul, ale těla nechala převézt sem, aby Andersonovi kvůli identifikaci nemuseli v tomhle nečasu jezdit příliš daleko.

Nikki se opřela o zeď a tūkala si poznámky do telefonu, jinak by je vlivem spánkové deprivace zapomněla. Andersonovi byli Danina jediná rodina. Stálíci v Danině životě představoval její drogový poradce, Cam Fletcher. Před Millerem vypověděl, že byl v kontaktu s Danou posledních pár měsíců jen zřídka-kdy, ale v pondělí spolu chvíli telefonicky mluvili. Zněla rozrušeně a nervózně. Poradce měl podezření, že do toho zase spadla, a chtěl se s ní sejit, ale odmítla to. Nepřekvapilo ho, když mu Miller oznámil, že Dana a Kellan se pohřešují, ovšem trval na tom, že Dana by synovi nikdy neublížila. Nikki na tom však něco nesedělo. Ačkoliv věřila Millerovým schopnostem, připadala si teď mnohem klidnější, když se do vyšetřování zapojila více než o víkendu.

Rozklikla e-mail s Millerovými poznámkami z výslechu rodiny. Dana byla nečekané dítě milujících rodičů. Čtrnáctiletý věkový rozdíl mezi ní a sestrou Maggie způsobil, že k sobě nikdy nepřilnuly. Dana prožila normální dětství a ve škole vynikala. Získala částečné stipendium na univerzitu v Minnesotě, které si udržela celé čtyři roky. Otec zemřel krátce po její promoci a Dana propadla u státních zkoušek k získání učitelské licence. Počátek její drogové závislosti spadl přibližně do téže doby.

Navzdory sestřině drogové minulosti Maggie Millerovi o víkendy řekla, že Dana by Kellanovi záměrně neublížila. Nikdy nejevila známky násilí a Kellan u soudu vypověděl, že nemá strach, že by mu maminka ublížila. Báł se jen toho, aby ho zase neopustila.

Podle Millera se Maggie i drogový poradce shodovali na tom, že by se Dana mohla zaplést s nesprávnými lidmi, kdyby začala znovu užívat, a Kellan by pak nebyl v bezpečí. Pokud zemřel následkem zanedbání, Danina sebevražda by dávala smysl. Nikki však s jistotou věděla, že se nezabila.

Nikki netrpělivě očekávala svůj tým. Víc očí víc vidí, a tak možná přijdou na něco, co Millerovu týmu unikalo. Nikki jim zavolala cestou do nemocnice, ale vzhledem k počasí a hustotě dopravy dorazí nejdřív za hodinu.

Miller vystrčil hlavu ze dveří. „Andersonovi tě chtějí vidět.“

Nikki to tak trochu čekala. Přišli kvůli identifikaci těl, takže očekávala nápor emocí.

Když vešla do márnice, sevřelo se jí srdce. Těla Dany a Kellana ležela v té prťavé místnosti vedle sebe a bylo jim vidět jen do tváře. V ostrém světle vypadal zelený odstín Kellanova rozkladu ještě výrazněji.

Joe a Maggie stáli vedle chlapce, tváře zmáčené slzami. Plešku Joea Andersona ještě pokrývaly vločky sněhu. Byl to pořádně zavalitý chlapík, zatímco Maggie byla o pár čísel vyšší než její sestra a také mnohem statnější.

Pobledlá Maggie ronila slzy. Zírala na svého synovce, jako by byla v transu. Včera odpoledne, po mnohahodinovém pátrání v zimě, už se málem vzdala veškeré naděje. Působila tak zdrčeně a vyčerpaně, že Nikki nenapadla jiná slova útěchy, než že Kellana jistě najdou živého. Věděla, že není radno dávat takové záruky, ale ego si prosadilo svou.

„Upřímnou soustrast, pane a paní Andersonovi,“ kondolovala Nikki.

Joe přikývl a slzy mu zmáčely hustý knír. „Díky.“

„Jaképak díky?“ Maggiin hlas prosákl žalem. Probodla Nikki pohledem a slzy ji štípaly do očí. „Tvrdila jste, že mu neublíží.“

„A tvrdím to i nadále, paní Andersonová. Prověřujeme všechny možnosti, ale slibuju vám, že zjistíme pravdu.“

„To že tvrdíte? Vidíte tu hlavu?“ opáčila Maggie a ukázala na Kellana. „Zabila ho.“

„Paní Andersonová, to není tak jednoznačné –,“ vložila se do toho Blanchardová.

„I kdyby.“ Maggie obešla stůl a rozechvělým prstem ukázala na Danu. „Kellan zemřel, když byl s ní. Ať už spadl, nebo se o něco udeřil, anebo mu ublížila ona sama, nedokázala se o něj postarat. Byl s ní a teď je mrtvý. Zním svoji sestru. Nikdy neuměla být zodpovědná, dokonce ani za svého syna.“

Nikki odolala pokušení Maggie připomenout její vlastní prohlášení o tom, že Dana by svému synovi nikdy neublížila. V tuto chvíli Maggie potřebovala někoho, proti komu by obrátila svůj žal, a nikdo jí to nemohl vymluvit. „Slibuju, že udělám všechno –“

„Nechte si svoje sliby,“ přerušila ji Maggie. „Jste lhářka. Co bych také mohla čekat od sebestředné ženské, která nechala sedět nevinného muže ve vězení dvacet let.“

„Mags,“ zalykal se Joe. „To bys neměla.“

„Ale měla. Kellan je po smrti. Stálo mě to tolik úsilí, abych ho udržela v bezpečí, a teď je prostě pryč.“ Přistoupila k Nikki, oči zdivočelé hněvem. „Slíbila jste, že ho najdete živého.“

Miller se chystal mezi ně vstoupit, ale Nikki mu naznačila, ať se drží zpátky. „Protože jsem věřila, že by mu neublížila. Mrzí mě, že jsem se mylila.“

Maggie se vrhla na Nikki.

Miller chtěl Maggie chytit, ale Joe ho předstihl. „Přestaň, Mags.“ Vzal ji okolo pasu. Věnoval Nikki omluvný pohled. „Není ve své kůži.“

„Netřeba se omlouvat,“ ujistila ho Nikki. „Paní Andersonová –“
„Chci, abyste odešla,“ prohlásila Maggie. „Nemůžu vás ani vidět.“

Ač s uraženou pýchou Nikki přikývla. Hodlala respektovat přání rodiny a Miller z nich nejspíš dostane víc, když u toho Nikki nebude. „Veliteli Millere, nechám vás to tu dokončit. Sejdeme se na velitelství.“

Miller přikývl, zjevně zaskočený Maggiiným chováním.

Nikki pozorovala schoulenou ženu, která se teď přitisknutá k manželově hrudi otřásala nápirem vzlyků. „Je mi to moc líto. Ale udělám vše proto, abych získala odpovědi.“

Odešla dřív, než na to Maggie stihla zareagovat.

Z nebe se začala snášet druhá várka sněhu a Nikki cestou k autu málem uklouzla. Dveře byly lehce přimrzlé, ale naštěstí se dostala dovnitř. Nastartovala a zapnula topení naplno. Hrdlo měla sevřené potlačovanými emocemi. Problémem nebyla agrese, které od Maggie čelila – jako agentka už si zvykla na ledasco. V profilování pachatele ale spoléhala na svůj instinkt. Nikki si na popud Millera prošla Daninu složku a byla přesvědčená o tom, že Dana by svému synovi neublížila, leda by se jí únos vymknul z rukou a neunesla by následky. Utrzoval ji v tom pohled na Kellanovo tělo a Daniny hluboké řezné rány. Kellan zemřel a Dana s tou bolestí nedokázala žít. Ale sama se jistě nepodřezala. Musel v tom figurovat ještě někdo další.

Nikki si otřela usazené oči. Ze všeho nejraději by zavolala svému bývalému muži, aby si mohla promluvit s Lacey. Vychovávali

dceru ve střídavé péči a vycházeli spolu lépe, než když byli svoji. Jenže byly sotva čtyři hodiny ráno, takže Lacey bude ještě dobré dvě hodinky spát.

Nikki zavibroval telefon a utěšila ji příchozí zpráva od Roryho. Vlastnil úspěšnou stavební firmu a vstával už kolem páté hodiny ranní. Nikki mu obratem zavolala a přepnula na hlasitý odposlech, protože potřebovala slyšet jeho hlas.

„Ahojky.“ Rory zněl ospale. „Netušil jsem, kdy si zprávu ode mě přečteš. Děje se něco?“

„Samé hrůzy,“ odpověděla Nikki. „Přebírám ten případ, Rory.“

„A jsi v pohodě?“

Zájem v jeho hlase ji dojímal. „Musím být. Je to moje práce.“

„Taky můžeš dělat svou práci a zároveň nebýt v pohodě,“ podotkl. „Na to jsi popravdě docela přebornice.“

„To je asi fakt.“

„Přespíš zase dneska u mě?“

Touha v jeho hlase ji málem přiměla jet okamžitě za ním a zalézt si k němu do postele. „Dnes večer mám Lacey.“

Zatím nepředstavila ani svou dceru Rorymu, ani jeho Lacey. Věděla však, že její bývalý manžel něco tuší. Rozešli se v dobrém, ale Tyler ji pořád miloval a nevzal by tu novinku nejlépe.

„Jasně, zapomněl jsem. Plánuješ zůstat ve městě, zatímco budeš dělat na případu? Ve špičce je to do St. Paul bezmála hodina cesty. A můžu ti ušetřit výdaje za hotel.“

„Nejspíš ano. Dneska se dozvím víc. Ty pořád pracuješ na té nové zástavbě?“

„Jo a sníh nás trochu brzdí,“ odpověděl Rory. „Dneska se má oteplít, tak by to mělo roztát. Asi se tam zdržím dýl.“

„Stavím se za tebou cestou z města, jestli nevdá.“

„Nikdy mi nevdá, když se staviš. To se ani nemusíš ptát.“

Po těle se jí rozlilo příjemné teplo a usmála se. „Díky.“

Ukončila hovor. Tenhle případ bude mnohem složitější, než si uměla představit. Bylo načase dát se do práce.